

גילה את אמריקה

מפעילות בודדת בלבד עד שעות הצהריים. או כל האמריקאיות נכני סות לחרדים ולא יוצאות משם בשלוש שעות הקרובות. הן מתאפרות, מתלבשות במיטב הבגדים, מטפחות את עצמן בחלקות שיער, פן ולק, עד שהן נראות כמו כוכבות הוליווד וזהירות. הבנים לובשים חולצות מבטורות ועניבות, אם הם משקיעים.

בשעה 19:00 כריזק מתחילים ללכת לאזור האמפייתארטון, שבו אנו עורכים קבלת שבת קלילה. כולם מצטלמים ומרגישים יפים. הויכרן הרע היחירי שלי מימי שישי הוא הארוחה שבה מנסים לחקות, ללא כל הצלחה, את מרק הקניידלך. כרורי הקניידלך הזהובים, הבורים לי לטובה מהארץ, הפכו לעיסות דייסה חיוורות. אין לי מושג ממה זה עשוי אבל זה פשוט לא אכיל. לאחר ארוחת הערב, שבה שבעתי מהר" בה חלה ואורי, המשכנע לסונג טשן, שבו כולם לבושים לבן ושירים יחד שירים באנגלית.

שינינו שם עוד המון פעילויות מגניבות כמו למשל אבובים, סקי מים, רכיבה על סוסים מתוך ובתוך המחנה ועוד.

הקשר שאתה יוצר עם אנשים בני גילך, שאתה נמצא איתם 24 שעות ביממה, וגם מה שמחבר בינכם הוא שכולכם יהודים, למשך חודש שלם, הוא דבר מיוחד. בסופו של דבר אתה נקשר לאנשים. לא כל הזמן היינו בתוך המחנה. יצאנו גם לבלות באולם באולינג, במסעדות, בפארק מים ובפארק שעשועים ענקי ובו רכבת ההרים המטורפת אדייס, המוכרת כאחת מעשרת רכבות ההרים המטורפות ביותר באמריקה (מה שאנו מכירים מתל אביב פשוט מעליב לעומתה).

היום האחרון במחנה נראה היום העצוב ביותר - כולנו בכינו, החלפנו סלפונים, פייסבוק ועוד. אבל מה שהיה יפה ביותר הוא ערב הסיום, שבו הלכנו בשירה וחצינו את המחנה וברינו לפירים דולקים. כל הניכס המחנה, 500 במספר, הגענו לשפת האגם והתיישבנו שם. המנהלים והמדריכים אמרו לנו מילות פרידה, ואז נעדר טקס אש על האגם, שני חרות בזיכרוני כאחד הדברים היפים והמרגשים ביותר. למחרת בבוקר לקחנו את הציוד, עובנו את בקתות העץ הקטנות וחזרנו לארץ.

למרות שאני יודע שלא כולם יכולים להרשות לעצמם את החי ויהיה הזאת, אני ממליץ עליה לכל נער ונערה בישראל. לנרדג מספיק לחורים, ולטוס לקמפ באמריקה זו חוויה שפשוט אין מספיק מילים לכתוב עליה. *

יצד מסכמים חודש שלם בכמעט 650 מילוח 30 יום של התנתקות טוטאלית מהארץ מכל מה שהכרתי - משפחה, חברים, עבודת הרוחות, שאליה הייתי מחובר כמו אוויר לני שימת. אולי כדאי להתחיל בטיסה עצמה. 17 ביולי, השעה ארבע לפנות בוקר. מסלול ההמראה מתרחק במהירות ותל אביב מתנגמרת ונראית כמו בתי לגו קטנים שמתכסים במהירות בערפל של עננים.

משמאלי ישב הודי שחשב תרבוש בצבע כחול בולט, ואילו מימיני ישבו שי מחזרה ואורי מרמת השרון. השיטה עברה בשלום, וזין מלחצן השירותים שתמיד מפחיד את כולם. עצרנו שעה בגרמניה. ולפני שהי ספקנו ליהנות מהנוף, המשכנו בטיסה ארוכה ומעייפת מעל האוקיינוס האטלנטי. התגעעה לארצות הברית והיציאה לנמל התעופה בשיקגו, הגי חשב לגדול והעמוס ביותר ביבשת, גילתה לי גם את הניצוץ הישראלי הראשון, כאשר ראיתי את שדרת הרגלים שבה התנוסס בגאוה הרגל הכחול לבן היפה.

לימוזינות מפוארות בעלות הברק השחור, שעברו שם במספר זהה למינזיות בתחנה המרכזית בתל אביב, הבניסו את כל מי שלא הספיק להיכנס לאווירה של חו"ל. אני קולט שבאמת שהגעתי לארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות.

לאחר טיסה כה ארוכה המתין לנו אוטובוס, ופינק אותנו בנסיעה של עוד שלוש שעות. אך הרצון העז לדאות כבר את המחנה ולרעת מה מחכה לי שם, אלפי קילומטרים מביתי, לא אפשר לי להירדם. בסוף, לא להאמין, הגענו למחנה. אין כמו היופי של היערות הירוקים של אמריקה, הסנאים שמקפצים לך בין הרגליים, האגם המדהים ביופיו וגם הצעירות האמריקאיות, שיופי לא היה חסר להן.

סדר היום של הקמפ מתחיל מהשכמה ב-8:00 עד 9:00 בבוקר, וכמו כל דבר באמריקה גם ארוחת הבוקר היתה ענקית ומגוונת. היום שלך כחי נדך במחנה מורכב משתי פעילויות מרכזיות שבוחרים לעשות כל הש"ב, מתוך רשימה ארוכה של עשרות פעילויות אחרות. בשבוע הראשון בחרתי להיות באגם, שזה בעצם עולם שלם של טרמפולינות, מתנפחים וסירות, ששום דבר בארץ לא יכול להוכיח אותם. הפעילות השנייה שלי היתה הייקינג (טיולים קצרים בני שעה וחצי כל אחד) סביב המחנה באזור פראי עתיר נחלים קטנים וקניונים מרהיבים ביופיים.

יום שישי במחנה ייזכר לי כיום המיוחד ביותר, מאחר שהוא מורכב

הסנאים קיפצו
לו בין הרגליים,
האגם היה
מדהים ביופיו
וכך גם הצעירות
האמריקאיות.
שיר פינטו, שחזר
ממתנה קיץ בארץ
האפשרויות
הבלתי המוגבלות,
מסכם את החוויה